

Скритата история на четиридесети стих — двадесет и деветото число

Езекиил № 10

Jeff Pippenger

2026-08-31

В книгата на Езекиил има много удивителни и важни пророчески линии и истини. Сред библейските образи на пророци в храма Езекиил е онзи, който повече от всички други посочва колелата в колелата. Тези колела, според сестра Уайт, представляват сложното взаимодействие на човешката дейност, онагледяващо последователността на събитията във времето на късния дъжд. Тези събития са представени от пророка, когато той сам става част от пророчеството в изиграна притча, както когато Езекиил лежи на лявата, а после на дясната си страна в илюстрацията на обсадата на Ерусалим в четвърта глава. Има и тринадесет конкретни дати, които очертават историята на Езекиил и по този начин дават ориентирите за периода на късния дъжд, когато сто четиридесет и четирите хиляди са запечатани. Има истини, предадени не само чрез дати, но и чрез числа като седемнадесет, деветнадесет, двадесет и пет, седемдесет, четиридесет, триста и деветдесет и, разбира се, тридесет. Друго число, което е може би най-важното число в книгата на Езекиил, е числото сто и петдесет. И все пак числото сто и петдесет не се намира в книгата на Езекиил. И все пак, ред след ред — то е там.

Числото сто и петдесет е пророчески заложено в линията на обсадата, а обсадата е отделна пророческа линия; или, ако желаете, обсадата е колело. Една пророческа линия на историята винаги ще притежава алфа и омега и при това положение характеристиките на алфа и омега трябва да бъдат представени в началото и в края на линията, иначе тя не е линия. Алфа-събитието на обсадата беше смъртта на жената на Езекиил, а краят на обсадата беше смъртта на невестата Христова, както е представена чрез разрушаването на Йерусалим.

И аз, Йоан, видях светия град, новия Ерусалим, да слиза от Бога от небето, приготвен като невяста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от небето, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците, и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ, и Сам Бог ще бъде с тях и ще бъде техен Бог. И Бог ще обърне всяка сълза от очите им; и смърт не ще има вече, нито жалеене, нито плач, нито болка не ще има вече; защото предишното премина. И Седящият на престола каза: Ето, правя всичко ново. И рече ми: Пиши, защото тия думи са верни и истинни. И рече ми: Сбъдна се. Аз съм Алфа и Омега, Началото и Краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който побеждава, ще наследи всичко; и Аз ще му бъда Бог, а той ще бъде Мой син. А на страхливите, невярващите, гнусните, убийците, блудниците, чародейците, идолопоклонниците и всички лъжци делът им ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел; това е втората смърт. И дойде при мене един от седемте ангели, които държаха седемте чаши, пълни със седемте последни язви, и говори с мене, като каза: Дойди тук,

ще ти покажа невястата, жената на Агнето. Откровение 21:2–9.

Жената на Езекиил умира в началото на обсадата и там е определена като „желанието на“ „очите“ на Езекиил; а при разрушението на Ерусалим, изложено в същата глава, Ерусалим е определен като „желанието“ на „очите“ на Израил.

И пак, в деветата година, в десетия месец, на десетия ден от месеца, Господното слово дойде към мене и каза: ... Господното слово пак дойде към мене и каза: Сине човешки, ето, Аз отнемам от тебе с един удар желанието на очите ти; но ти не оплаквай и не плачи, и да не текат слъзите ти. Въздържай се от плач, не прави жалейка за мъртвия, вържи на главата си превръзката, и обуи обувките си на нозете си, и не покривай устните си, и не яж хляба на човеците. И тъй, говорих на хората заранта; а вечерта жена ми умря; и на сутринта постъпих, както ми бе заповядано. А хората ми казаха: Няма ли да ни кажеш какво значат за нас тия неща, дето вършиш така?

Тогава им отговорих: Господното слово дойде към мене и каза: Говори на Израилевия дом: Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще оскверня светилището Си, превъзходството на вашата сила, желанието на очите ви и онова, което душата ви жали; и синовете ви и дъщерите ви, които сте оставили, ще паднат от меч. И ще постъпите, както аз постъпих: няма да покривате устните си, нито ще ядете хляба на човеците. И превръзките ви ще бъдат на главите ви, и обувките ви — на нозете ви; няма да жалеете, нито да плачете; но ще чезнете поради беззаконията си и ще стенете един към друг.

Така Езекиил е за вас знамение: според всичко, що той извърши, и вие ще извършите; и когато това стане, ще познаете, че Аз съм Господ Бог. А ти, сине човешки, не ще ли бъде в деня, когато отнема от тях силата им, радостта на славата им, желанието на очите им и онова, към което насочват душата си — синовете си и дъщерите си, — че в онзи ден ще дойде при тебе оня, който е избавен, за да ти възвести и ти да чуеш с ушите си? В онзи ден устата ти ще се отворят за оня, който е избавен, и ще говориш, и не ще бъдеш вече нем; и ще бъдеш за тях знамение; и ще познаят, че Аз съм Господ. Езекиил 24:1, 15–27.

Алфата на обсадата е смъртта на желанието на Езекиил, а омегата е смъртта на желанието на Израил.

Чувайки, но без да чуват

Има пет случая, в които старейшините или народът са представени по някакъв начин като слушащи Езекиил. В Езекиил 8:1 старейшините на Юда седят пред него. В Езекиил 14:1 старейшините идват и седят пред него. В Езекиил 20:1 старейшините на Израил идват да се допитат до Господа. В Езекиил 37:18 Бог казва на Езекиил: „Когато синовете на твоя народ ти говорят, казвайки: Няма ли да ни покажеш какво означаваш с това?“ В двадесет и четвърта глава народът направо пита: „Няма ли да ни кажеш какво значат за нас тия неща, та правиш така?“ Във всеки един от петте случая старейшините или народът са в лаодикийско състояние.

И Той каза: Иди и кажи на този народ: „Слушайте наистина, но не разбирайте; и гледайте наистина, но не проумявайте.“ Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите им натежали, и затвори очите им; да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и да бъдат изцелени. Исаия 6:9, 10.

Петте образни представяния на народа, който чува, но не чува, и петте образни представяния на народа, който вижда, но не вижда, съответстват на петте стъпки на онези, които отказват да виждат и да чуват в свидетелството на Исаия.

Но словото Господне беше за тях заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко и там малко; за да отидат, и да паднат назад, и да бъдат строшени, и уловени в примка, и пленени. Исаия 28:13.

И мнозина между тях ще се препънат, ще паднат и ще бъдат строшени, ще бъдат уловени в примка и ще бъдат пленени. Исаия 8:15.

Знамения

В двадесет и четвърта глава на Езекиил периодът, започващ с обсадата и смъртта на съпругата на Езекиил — желанието на очите му — завършва със смъртта на Ерусалим — желанието на очите на Израил. Обсадата от година и половина носи отличителния белег на Алфа и Омега, и периодът започва и завършва със знамение. Както в Езекиил двадесет и четвърта глава, така и Исус посочва знаменията на обсадата в Матей двадесет и четвърта глава.

„Думите на Христос бяха изречени пред слуха на голямо множество хора; но когато Той остана насаме, Петър, Йоан, Яков и Андрей дойдоха при Него, докато седеше на Елеонския хълм. „Кажи ни“, рекоха те, „кога ще бъде това? и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и на свършека на света?“ Исус не отговори на учениците Си, като разгледа отделно разрушението на Ерусалим и великия ден на Своето пришествие. Той преплете описанието на тези две събития. Ако беше открил на учениците Си бъдещите събития така, както ги виждаше Той, те не биха били в състояние да понесат гледката. От милост към тях Той съчета описанието на двете велики кризи, оставяйки на учениците сами да изследват значението. Когато се отнесе до разрушението на Ерусалим, Неговите пророчески думи достигнаха отвъд това събитие — до последния пожар в онзи ден, когато Господ ще стане от мястото Си, за да накаже света за беззаконието му, когато земята ще открие кръвта си и вече няма да покрива убитите си. Цялата тази беседа бе дадена не само за учениците, но и за онези, които ще живеят в последните сцени от историята на тази земя.“

„Като се обърна към учениците, Христос каза: „Внимавайте да не ви заблуди някой. Защото мнозина ще дойдат в Мое име и ще казват: Аз съм Христос; и ще заблудят мнозина.“ Ще се появят много лъже-месии, които ще претендират, че вършат чудеса, и ще заявяват, че е настъпило времето за избавлението на юдейския народ. Те ще подведат мнозина. Христовите думи се изпълниха. Между Неговата смърт и обсадата на Ерусалим се появиха много лъже-месии. Но това предупреждение бе дадено и на онези,

които живеят в този век на света. Същите измами, които бяха практикувани преди разрушението на Ерусалим, са били практикувани през вековете и ще бъдат практикувани отново.“

„И ще чуете за войни и слухове за войни; гледайте да не се смущавате; защото всичко това трябва да стане, но това още не е краят.“ Преди разрушаването на Йерусалим хората се бореха за надмощие. Императори бяха убивани. Онези, за които се предполагаше, че стоят непосредствено до престола, бяха избивани. Имаше войни и слухове за войни. „Всичко това трябва да стане“, каза Христос, „но краят [на еврейския народ като народ] още не е. Защото ще се повдигне народ против народ и царство против царство; и ще има глад, мор и земетресения на разни места. А всичко това е начало на скърби.“ Христос каза: Когато равините видят тези знамения, те ще ги обявят за Божии съдби над народите, задето държат в робство Неговия избран народ. Те ще заявят, че тези знамения са белегът за пришествието на Месия. Не се заблуждавайте; те са началото на Неговите съдби. Народът е гледал на себе си. Те не се покаяха и не се обърнаха, за да ги изцеля Аз. Знаменията, които те представят като белези на своето освобождение от робство, са знаци за тяхната погибел.“ Копнежът на вековете, 628.

Обсадата на Йерусалим в 66 година съдържаеше знака, че Рим поставя своите знамена в пределите на светилището. Тълкуването на Исус относно събитията от периода 66–70 година съотнесе разрушението от 70 година към Неговото Второ пришествие; и с Неговото Второ пришествие е свързан един знак.

„Скоро очите ни бяха привлечени към Изток, защото бе се появил малък черен облак, приблизително наполовина голям колкото човешка ръка, за който всички знаехме, че е Знакът на Човешкия Син.“ The Day Star, 1846.

Началото и краят на историята от 66 до 70 сл. Хр. съдържат знак, свързан с началото на обсадата и разрушаването на града, който съответства на знака алфа и омега за смъртта на желанието на очите през 587 пр. Хр. и 586 пр. Хр.

Историята на едногодишната и половина обсада е „знак“ за последните дни. Неразумните девиси, представени в историята на Езекиил, намират своя съответник в историята на мъдрите девиси, които видяха знака на обсадата в 66-та година и избягаха на безопасно място. Едногодишната и половина обсада е знакът, който изявява две категории поклонници. Едната категория ще разбере знака, а другата категория, представена като „мнозина“ от Исаия, няма да вижда нито да чува.

Мнозина и малцина

Тогава царят каза на слугите: Вържете му ръцете и нозете, отведете го и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Защото мнозина са призвани, а малцина избрани. Матей 22:13, 14.

Така последните ще бъдат първи, а първите — последни; защото мнозина са призвани, а малцина избрани. Матей 20:16.

Да виждаш и да чуваш

В книгата на Езекиил има пет изиграни притчи, а също и пет случая, в които Езекиил говори на водачите и народа. Тези двама свидетели отъждествяват петте неразумни девици, които отказват да „виждат“ и отказват да „чуват“. Те отказват да видят или да чуят знанието, което се умножава, когато Исус, Който като Лъвът от Юдовото племе распечатва Своето пророческо Слово.

Светът ще види и ще чуе

Всички вие, жители на света и обитатели на земята, гледайте, когато Той издигне знаме на планините; и когато засвири с тръба, слушайте. Исаия 18:3.

И в онзи ден глухите ще чуят думите на книгата, и очите на слепите ще виждат из мрака и из тъмнината. Исаия 29:18.

Моят безумен и нера разумен народ няма знание

Докога ще гледам знамето и ще слушам звука на тръбата? Защото людете Ми са безумни, не са Ме познали; те са неразумни чеда и нямат никакво разбиране: мъдри са да вършат зло, а да вършат добро нямат знание. Еремия 4:21, 22.

Възвестете това в дома на Яков и го разгласете в Юда, като кажете: Чуйте сега това, о, безумен народе и без разум; които имат очи, а не виждат; които имат уши, а не чуват. Еремия 5:20, 21.

Бунтовен дом

И още Господното слово дойде към мене и каза: Сине човешки, ти живееш сред бунтовен дом, които имат очи да виждат, но не виждат; имат уши да чуват, но не чуват; защото са бунтовен дом. Езекиил 12:1, 2.

Затова им говоря с притчи, защото гледайки, не виждат; и слушайки, не чуват, нито разбират. И в тях се изпълнява пророчеството на Исаия, което казва: „Слушайки, ще слушате и няма да разберете; и гледайки, ще гледате и няма да възприемете; защото сърцето на този народ е закоравяло, и с ушите си тежко чуват, и очите си са затворили, да не би някога да видят с очите си и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и Аз да ги изцеля.“

Но блажени са вашите очи, защото виждат; и ушите ви, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са пожелали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули. Матей 13:13–17.

Старите пътеки

Така казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си. Но те казаха: Няма да

ходим по него. Поставих още и стражи над вас, казвайки: Послушайте звука на тръбата. Но те казаха: Няма да послушаме. Еремия 6:16, 17.

Вестта от 1840–1844 г.

„Всички вестѝ, дадени в периода 1840–1844 г., трябва сега да бъдат представени с мощ, защото има много хора, които са изгубили своите ориентири. Вестите трябва да достигнат до всички църкви.“

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че много пророци и праведни човеци са желали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, които бяха видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта беше дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро по Божие определение ще бъде дадена вест, която ще се разрасне до силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

Знакът на обсадата

В книгата на Езекиил има пет случая, в които той „изигра“ една притча, която народът отказа да види, и също така пет случая, в които той „говори“ на този народ, който отказа да чуе. Двете свидетелства — на изиграната притча и на говоренето — бяха представени на петте неразумни девизи. Една от изиграните притчи, намираща се в четвърта глава, представлява „знамението“ на обсадата, което предупреждава за идващото разрушение. Вестта на Езекиил е вестта към Лаодикия.

„Знамението“, дадено за Лаодикия, е „знамението на обсадата“, а обсадата на последните дни е представена от няколко свидетели. Единственото знамение, дадено на юдеите от дните на Христос, беше знаменията на Йона, който представлява притча в действие за три дни в утробата на кит.

Тогава някои от книжниците и фарисеите Му отговориха, казвайки: Учителю, искаме да видим знамение от Теб. А Той в отговор им рече: Лукаво и прелюбодейно поколение търси знамение; но знамение няма да му се даде, освен знаменията на пророк Йона; защото, както Йона беше три дни и три нощи в корема на кита, така и Човешкият Син ще бъде три дни и три нощи в сърцето на земята. Матей 12:38–40.

Знаменията на Йона

Знаменията на Йона беше изиграна притча за възкресение от смъртта. Йоан представлява същата истина, защото беше хвърлен във врящ котел с масло и излезе жив. Даниил в рова с лъвовете и тримата достойни мъже в пещта на Навуходоносор представляват възкресение от смъртта. Всички те представляват сто четиридесет и четирите хиляди, които възкръсват в

единадесета глава на Откровение.

„Мислите на Спасителя сега се върнаха от съзерцаването на миналото и бъдещето. Докато народът се стараяше да обясни това, което бе видял и чул, според впечатления, направени върху умовете им, и според светлината, която притежаваха, „Исус отговори и рече: Този глас не дойде заради Мене, а заради вас.“ Това беше върховното доказателство за Неговото месианство, знамението от Отца, че Исус бе изговорил истината и беше Божият Син. Щяха ли юдеите да се отвърнат от това свидетелство на високото Небе? Веднъж те бяха попитали Спасителя: Какво знамение показваш, за да видим и да повярваме? Безброй знамения бяха дадени през цялото служене на Христос; но те бяха затворили очите си и закоравили сърцата си, за да не би да бъдат убедени. Върховното чудо — възкресението на Лазар — не премахна неверието им, а ги изпълни с още по-голяма злоба; и сега, когато Отец бе проговорил и те не можеха да поискат никакво по-нататъшно знамение, сърцата им не се смекчиха и те все още отказваха да повярват.“ Духът на пророчеството, том 3, 79.

Лазар беше знамението на възкресението, както то бе изобразено от Йона в корема на кита. Гласът на Отца във връзка с възкресения Лазар представлява съчетанието на Божественост и човечество, което, разбира се, е естеството на Христос, Който прие върху Себе Си човешка плът. Съчетанието на Божествеността с човечеството е знамето на сто четиридесет и четири хиляди, а Лазар е знамението на възкресителната сила, която осъществява съединяването на Твореца с творението.

„Чрез възкресяването на Лазар мнозина бяха доведени да повярват в Исус. Беше Божият план Лазар да умре и да бъде положен в гроба, преди Спасителят да пристигне. Възкресяването на Лазар беше върховното чудо на Христос и поради него мнозина прославиха Бога.“ Manuscript Releases, том 21, 111.

Лазар поведе триумфалното влизане в Йерусалим и беше живото „знамение“ на възкресението, онагледено чрез Йона.

„Лазар, чието тяло бе видяло тление в гроба, но който сега се радваше на силата на славното мъжество, водеше животното, на което яздеше Спасителят.“ Копнежът на вековете, с. 572.

Триумфалното влизане съответства на лагерното събрание в Ексетър, което беше алфа изпълнението на притчата за десетте девици, и по този начин свързва „знамението“ на Йона и Лазар с омега и съвършеното изпълнение на прогласяването на вестта: „Ето, Младоженецът иде!“

„Често се насочвам към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет неразумни. Тази притча е била и ще бъде изпълнена до най-малката буква, защото има особено приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, е била изпълнена и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, 19 август 1890 г.

Късното пристигане на Йона, Лазар и Самюел Сноу на лагерното събрание в Ексетър съответства на Езекииловото „знамение на обсадата“. Лазар поведе Христос в Йерусалим на осел.

„Бейтс беше един от важните водачи на лагерното събрание в Ексетър (Ню Хемпшир) през август 1844 г., когато за пръв път беше представен „истинският среднощен вик“. Случило се така, че Бейтс бил проповедникът, избран за сутрешното богослужение в лагера. Той увещавал слушателите си да бъдат верни и спокойно ги уверявал, че Бог просто ги изпитва, че се намират във времето на забавянето, и изразявал подобни мисли, когато Самюел С. Сноу пристигнал в лагера на кон. Като седнал до сестра си, г-жа Джон Кауч, Сноу повторил убеждението си, че Христос ще се яви в определеното време. Дълбоко развълнувана, г-жа Кауч смаяла присъстващите, като станала и заявила: „Ето човек с вест от Бога!““ Лерой Фрум, „Пророческата вяра на нашите бащи“, том 4, 549.

През април 1521 г. Мартин Лутер пътува с конска каруца до Вормския райхстаг, където отхвърля папските предания и обичаи и заявява: „Ако не бъда убеден чрез свидетелството на Писанията или чрез ясния разум... не мога и няма да се отрека от нищо, понеже не е нито безопасно, нито правилно да се върви против съвестта. На това стоя. Не мога другояче. Бог да ми помогне. Амин.“

Както фарисеите се противопоставиха на триумфалното влизане на Христос, така папските власти се противопоставиха на влизането на Лутер. След това Лутер промени името си (символ на запечатването) и бе укрит, докато превеждаше Новия завет на немски език. Неговото представяне на Вормския райхстаг предобразяваше Среднощния вик, който доведе до смъртния указ от църковно-държавните власти на онова време, като по този начин предобразяваше неделния закон. След десет месеца в укриване под името „Юнкер Йорг“ заплахата от страна на властите се бе променила, до голяма степен поради две военни затруднения, пред които бе изправен поквареният Карл V. Тези две военни заплахи бяха Франция и ислямът, представляващи същия нечестив съюз между социализма и исляма, който днес се изправя срещу човечеството.

„Божие дело на земята разкрива, от век на век, поразително сходство във всяка велика реформация или религиозно движение. Принципите на Божието отношение към хората са винаги едни и същи. Важните движения на настоящето имат своето съответствие в онези от миналото, а опитността на църквата в предишните векове съдържа уроци с голяма стойност за нашето време.“ Великата борба, 343.

Магаре, водено от Лазар, въведе Христос в Йерусалим; карета, теглена от коне, отведе Лутер на Вормския райхстаг; и кон доведе Сноу на лагерното събрание в Ексетър, като по този начин посочи магарето и коня — и двата представители на семейство „Equidae“ от род „Equus“ — като знака на вестта на Среднощния вик.

Весели се твърде много, дъще Сионова; възкликни, дъще Иерусалимова: ето, твоят Цар идва при теб: Той е праведен и носещ спасение; смирен и възседнал ослица, и младо осле, рожба на ослица. Захария 9:9.

Знакът на вестта на среднощния вик е пристигането на магарето или коня — и двете символи на исляма. Избраният вестител на истинската вест на среднощния вик пристигна на кон, в съответствие с Христовото идване на магаре. „Обсадата“ в последните дни е белязана от изпълнението на посоченото от Елън Уайт, че градът Нашвил трябва да бъде поразен от „огнени кълба“.

Защо обсадата започва при огнените кълба на Нашвил? Дали защото ислямът е представен чрез магарето и коня в Божието пророческо Слово?

Смирна

Император Нерон бележи началото на църквата в Смирна, когато град Рим бе изгорен в 64 година. Тази дата бележи началото на гонението срещу християнската църква, осъществявано в продължение на двеста и петдесет години, което завърши с Миланския едикт в 313 година. Образуването на образа на звяра представлява алфа ориентиър, който въвежда период, завършващ с омега ориентиър, представен от белега на звяра при скоро настъпващия неделен закон. Периодът е определен като започващ с „едикти“.

„Ако читателят желае да разбере кои средства ще бъдат използвани в скоро предстоящата борба, нужно му е само да проследи свидетелството за средствата, които Рим е употребил за същата цел в миналите векове. Ако желае да узнае как паписти и протестанти, обединени заедно, ще се отнесат към онези, които отхвърлят техните догми, нека види духа, който Рим е проявил спрямо съботата и нейните защитници.“

„Царски укази, вселенски събори и църковни наредби, подкрепяни от светската власт, бяха стъпките, чрез които езическият празник достигна своето почетно положение в християнския свят. Първата публична мярка, налагаща спазването на неделята, беше законът, издаден от Константин. (A.D. 321; виж бележката в приложението към стр. 53.) Този указ изискваше жителите на градовете да почиват в „достопочтения ден на слънцето“, но позволяваше на селските жители да продължат земеделските си занятия. Макар по същество да беше езически закон, той беше наложен от императора след неговото номинално приемане на християнството.“ Великата борба, 574.

Първият царски едикт, който отбелязва прехода от църквата в Смирна към църквата в Пергам, беше Миланският едикт от 313 г. Той представляваше първата стъпка, която доведе до първия неделен закон от 321 г. Разрушаването на Ерусалим е предобраз на неделния закон, а двама пророчески свидетели посочват една обсада, която предшества разрушението. Тези две обсади, представени чрез третата обсада на Вавилон през 587 г. пр. Хр. и втората обсада на Рим през 70 г., показват, че ориентиърът, който предшества ориентира на неделния закон, е пророческа обсада.

Навуходоносор обсади Йоаким, после Йехония и накрая Седекия. Цестий обсади града в 66-та година и изпълни знака, който Исус бе дал на църквата, точно както третата обсада през 587 г. пр. Хр. съдържаше знака на смъртта на жената на Езекил. Ориентиърът, който предшества разрушението на Ерусалим, е обсада, и той е също и „знак“. Ориентиърът, който

предшествахше неделния закон от 321 г., беше Миланският едикт, при който преходът се извършва от църква (Смирна), която няма порицание, към Пергам, символа на компрометирана църква.

Следователно Миланският едикт е началото на една пророческа обсада и също така е знак. Той също така отбелязва момента, в който лаодикийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди преминава във филаделфийското движение на сто четиридесет и четирите хиляди.

Филаделфия и Смирна представляват единствените две църкви сред седемте църкви в Откровението, които нямат никакво осъждане. Този факт на свой ред определя този преход като прехода на воюващата църква към тържествуващата църква. Този преход съответства на Миланския едикт, при който последното движение на сто четиридесет и четирите хиляди става онази осма църква, която е от седемте. Филаделфия и Смирна също така са единствените две църкви, които се борят с онези, които твърдят, че са юдеи, а всъщност са от синагогата на Сатана.

Този ориентир от 313 г. също съответства на лагерното събрание в Ексетър от 12 до 17 август 1844 г. Когато лагерното събрание приключи, вестта се понесе по източното крайбрежие на Съединените щати като приливна вълна, докато вратата се затвори на 22 октомври 1844 г.

„Като приливна вълна това движение заля страната. От град на град, от село на село и стигна чак до отдалечените селски местности, докато чакащият Божий народ не се пробуди напълно. Фанатизмът изчезваше пред тази вест, както ранната слана пред изгряващото слънце. Вярващите виждаха как съмнението и недоумението им биват отстранени, а надежда и кураж оживяваха сърцата им. Делото беше свободно от онези крайности, които неизменно се проявяват, когато има човешко вълнение без направляващото влияние на Божието Слово и Дух. По своя характер то приличаше на онези времена на смирение и завръщане при Господа, които сред древния Израил следваха вестите на изобличение от Неговите служители. То носеше белезите, които отличават Божието дело във всяка епоха. Имаше малко екстатична радост, а по-скоро дълбоко изследване на сърцето, изповядване на греха и отричане от света. Подготовката за среща с Господа беше бремето на измъчени души. Имаше постоянна молитва и безрезервно посвещение на Бога.“ Великата борба, 400, 401.

Затварянето на вратата на 22 октомври 1844 г. е предобраз на скоро настъпващия неделен закон, а белегът по пътя, който предшествахше затворената врата на 22 октомври, беше лагерното събрание в Ексетър. Следователно лагерното събрание в Ексетър съответства на Миланския едикт. То съответства също и на тържественото влизане на Христос.

„Среднощният вик не беше толкова носен чрез доводи, макар че доказателствата от Писанието бяха ясни и неопровержими. С него вървеше подбуждаща сила, която раздвижваше душата. Нямахше съмнение, нямахше колебание. По повод триумфалното влизане на Христос в Йерусалим народът, който се беше събрал от всички части на

страната, за да пази празника, се стичаше към Елеонския хълм; и когато се присъединяваха към множеството, което съпровождаше Исус, те биваха обзети от вдъхновението на часа и спомагаха да се усили възгласът: „Благословен, Който иде в името Господне!“ [Матей 21:9.] По същия начин и невярващи, които прииждаха на адвентните събрания — някои от любопитство, други само за да се присмиват — усещаха убеждаващата сила, съпровождаща вестта: „Ето, Младоженецът иде!““ Духът на пророчеството, том 4, 250.

Миланският едикт бележи пророческата обсада, която бе предобразена от Навуходоносор през 587 г. пр. Хр. и от Цестий през 66 г. сл. Хр. Тези две обсади доведоха съответно до разрушаването на Йерусалим през 586 г. пр. Хр. и 70 г. сл. Хр. Обсадата на Цестий приключи и три години и половина по-късно обсадата бе подновена под Тит, като по този начин бе даден пророчески период, който започва с алфа римски владетел и завършва с омега владетел. Тези три години и половина представляват потъпкването на Йерусалим от папството и скоро идващия неделен закон, когато смъртоносната рана на папството бъде изцелена и тя отново царува в продължение на три и половина символични години.

А дворът, който е вън от храма, остави вън и не го измервай; защото е даден на езичниците; и те ще тъпчат святия град четиридесет и два месеца. Откровение 11:2.

През 538 г., а след това отново при идващия неделен закон, започва потъпкването на Ерусалим. Тези два неделни закона бяха представени от годината 321, когато Константин Велики издаде първия неделен закон. През 538 г. папството бе овластено да преследва (потъпква) Божията църква за три години и половина, както е представено от историята от Цестий до Тит. През 538 г. папството постанови неделен закон на Третия събор в Орлеан. Скоро идващият неделен закон посочва кога папството отново ще бъде овластено да потъпква храма (да преследва).

313 обозначава първия указ, който доведе до първия неделен закон през 321 г. След това, през 330 г., империята бе пророчески разделена на изток и запад, като по този начин се отбеляза омега-завършекът на втория период на папско гонение от „четиридесет и два“ символични месеца — период на гонение и потъпкване, който започна при алфа-неделния закон в Съединените щати.

И трети ангел ги последва, като казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белега му на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, приготвено неразредено в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и сярка пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение се издига до вечни векове; и нямат покой денем нито нощем онези, които се покланят на звяра и на неговия образ, и всеки, който приема белега на името му. Тук е търпението на светиите; тук са онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус. Откровение 14:9–12.

Равнината

Латинското значение на „Милано“ е средата на равнината. В средата между изтока и запада, през 313 година, Константин от запада потърси съюз с Лициний от изтока. Едиктът представляваше опит да бъдат събрани заедно изтокът и западът, и едиктът бе утвърден чрез брачен договор, когато полусестрата на Константин, Констанция, се омъжи за Лициний. Но както при първия договорен брак от Даниил единадесета глава между селевкидите на севера и Птолемей на юга, този брак бе предопределен да се провали, тъй като се изпълни старата поговорка, която казва: „изтокът е изток, а западът е запад, и никога двамата няма да се срещнат.“

Годината „330“ е представена пряко в Даниил единадесета глава, стихове двадесет и четири, двадесет и седем и двадесет и девет. Това въвежда седемнадесетте години от 313 до 330 в пророческата линия на Даниил единадесета глава и по пророческа необходимост определя този договорен брак между изтока и запада през 313 година като паралел на първия договорен брак в същата глава.

„Пророчеството в единадесета глава на Даниил почти е достигнало своето пълно изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

Антиох II Теос, който царува от 261–246 г. пр. Хр., остави първата си съпруга Лаодика I заради Вереника, дъщеря на Птолемей II Филадельф от Египет. Бракът беше част от мирното споразумение, което сложи край на Втората сирийска война през 252 г. пр. Хр. Когато впоследствие Константин победи Лициний през 324 г., бракът приключи, както приключи и бракът на Антиох и Вереника, когато Лаодика, първата съпруга, отрови Антиох през 246 г. пр. Хр. Бракът, който бе отбелязал края на Втората сирийска война, и убийството на Антиох, а след това на Вереника, нейното дете и египетското ѝ обкръжение, отбелязаха началото на Третата сирийска война. Договорният брак от 313 г. сложи край на периода на гонение, представен от църквата в Смирна, и започна периода на компромис, представен от църквата в Пергам.

Бракът в началото на селевкидската история предобразяваше договорния брак в края на селевкидската империя, когато Антиох Велики даде дъщеря си Клеопатра I на Птолемей V Епифан. Бракът се състоя в Рафия през 193 г. пр. Хр., но съюзът скоро приключи, както бе станало и с първия договорен брак между северния цар и южния цар. Алфа и омега договорните бракове на селевкидската империя предобразяват договорния брак, отбелязан по-късно в пророческата история на Даниил 11, когато Октавиан даде сестра си Октавия Мала на Марк Антоний през 40 г. пр. Хр. Марк Антоний и Октавиан бяха във властова борба за източните и западните области на Рим, която бе избухнала през 44 г. пр. Хр. с убийството на Юлий Цезар. Договорът от Брундизий бе установен при този брак през 40 г. пр. Хр., а осем години по-късно, през 32 г. пр. Хр., Марк Антоний официално се разведе с Октавия и предизвика битката при Акциум през 31 г. пр. Хр., където и Марк Антоний, и Клеопатра, (самата последна Клеопатра) стигнаха до своя край.

Омега брачният договор на империята на Селевкидите въведе първата Клеопатра, която беше прообраз на последната Клеопатра, чиято родова линия образува връзката с пророческия алфа брачен договор на Римската империя през 40 г. пр. Хр. Тези три договорни брака са прообраз на договорния брак на Миланския едикт. Миланският едикт бележи началото на една пророческа обсада, представлява пророчески знак, отбелязва прехода от праведна църква към несправедна църква, като по този начин се съгласува със загатката за осмия, който е от седемте. Той бележи договорен брак, който прекратява война, до развода на договорния брак, като така отбелязва началото на война. В двата римски брака разводът предизвиква обединяването на империята. 313 също така отбелязва лагерното събрание в Ексетър, където започва прогласяването на вестта на Среднощния вик и води до затворената врата на 22 октомври.

Ще продължим да разглеждаме тези истини в следващата статия.